

Arrest

nr. 153 744 van 30 september 2015
in de zaak RvV X9 / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de redelijkheid, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, *“de wet motivering van bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en instructies o.a. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding.”*

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 23 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu is de juridische, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag vermeld: dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 21,§1 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In casu betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het overnemen van haar verzoekschrift dat ze ingediend heeft tegen de beslissing van 22 maart 2015 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd. De Raad wijst erop dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing onontvankelijk zijn.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermingswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond heeft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. In casu heeft de verzoekende partij immers ook een verblijfsvergunning voor Spanje geldig tot 23 oktober 2017 en is het Rijk slechts op 4 november 2014 binnengekomen. Voorts wijst de verzoekende partij hoofdzakelijk op haar familieleven, maar brengt ze in casu geen elementen bij die wijzen op een positieve verplichting voor de staat om het recht op privé- en/of familieleven te handhaven en te ontwikkelen. Echter dient de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en de vermelding dat ze familieleden in België heeft. Verder wijst de Raad erop dat haar echtgenote en de kinderen eveneens op 23 maart 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten verkregen hebben. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Bijgevolg verstoort in casu de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familie en het familieleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Waar de verzoekende partij stelt dat ze nooit de gelegenheid gehad heeft om haar zaak te verdedigen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft kunnen indienen waarin dat ze haar buitengewone

omstandigheden in uitgezet heeft Voormelde aanvraag kon ze aanvullen tot voor het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze niet de gelegenheid gekregen heeft om haar zaak behoorlijk te verdedigen. Daarenboven laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere elementen ze had willen aanvoeren.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister te dezen beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met de vorige onderdelen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Tot slot wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van verzoekers (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

De middelen lijken ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 30 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij volhardt in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, meer bepaald meent zij dat de schending van artikel 8 van het EVRM terecht werd aangehouden, rekeninghoudende met de bijgebrachte stukken en de stukken administratief dossier.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."

2.5. Waar de verzoekende partij stelt te volharden in haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en meer bepaald in de schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat in beschikking van 23 juni 2015 hieromtrent uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. Zij beperkt zich ertoe te verwijzen naar

de bijkomende stukken ingediend met het verzoekschrift en de schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren, waarop de beschikking van 23 juni 2015 uitdrukkelijk heeft geantwoord.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maken dat de beschikking van 23 juni 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 23 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS